

Argumentarea apartenenței operei literare “Imnul lui Ștefan cel Mare” la specia imn

Scriitor pașoptist, personalitate complexă a literaturii noastre, V. Alecsandri a fost totodată și om al timpului său.

Marile evenimente politice și istorice ale vremii sale și-au găsit oglindirea în opera sa.

Tot de un eveniment important se leaga și poezia “Imn lui Ștefan cel Mare” apărută la 15 august 1871, în revista “Convorbiri Literare”.

A fost compusă special pentru serbarea națională de la Mănăstirea Putna în 15/27 august 1871 cu prilejul sărbătoririi a 400 de ani de la construirea acesteia.

Este evocată figura lui Ștefan cel Mare, devenit simbolul libertății și al unității naționale, idee pentru care militau și organizatorii sărbătoririi evenimentului.

Încă din prima strofă, poezia conține o invocație retorică adresată lui Ștefan cel Mare, alcătuită din vocative și interjecții: “Dormi, erou al românilor/ O! Ștefan, erou sfânt”.

Datorită adresării directe și formele pronominale sunt la persoana a II-a singular, iar unele verbe la imperativ.

Sunt evidențiate și unele însușiri ale domnitorului, care justifică alegerea sa ca subiect al a invocației.

Figura domnitorului este situată într-un anumit timp și spațiu și este înfățișată într-o aură legendară.

În strofa a II-a, voievodul este raportat la trecut și apare în postura unui luptător neînfricat, viteaz, patriot, cu spirit de sacrificiu și fin diplomat.

În strofa a III-a, imaginea domnitorului este raportată la prezent și devine un simbol al libertății al independenței și al încrederii în viitor.

În strofa a IV-a, Ștefan cel Mare apare ca un vizionar care dorea cu ardoare unitatea tuturor românilor, iar visul său a fost împlinit de urmași.

Strofa finală cuprinde legământul tuturor românilor, care jură credință și dragostea patriei și ca vor duce mai departe gloria străbună.

Textul este o poezie lirică în care sunt exprimate în mod direct sentimentele autorului față de o personalitate istorică evocată.

Poetul apelează la invocații retorice, la adresarea directă și la evocare.

Tonul poeziei este solemn, avântat, de cântec de laudă.

În final V. Alecsandri și-a dovedit încă o dată respectul față de trecutul de luptă și față de înaintași și dragostea față de țară.

Textul "Imn lui Ștefan cel Mare" are toate trăsăturile specifice imnului.